

[Finn Poulsen.]

villet give udtryk for, at al anden boligpolitik ikke var social.

Nogle har fået en fordel — det er klart — men det er lige så givet, at nogle andre har betalt denne fordel. De, der har fået fordel, vil selvfølgelig ikke opgive den, men står fast på det, de har opnået, og bliver, hvor de er. Efterhånden som årene går, beslægtet de større og større boligarealer — det er helt naturligt; den tidligere velkendte frivillige omskiften finder ikke sted, og udbuddet af den gamle boligmasse går ned med de velkendte konsekvenser: efterspørgslen må koncentrere sig om den nye, og dermed bliver selvfølgelig mulighederne for at opnå højere priser i nybyggeriet større.

Det er ungdommen, der først og fremmest kommer til at betale for dette — det ved den højtærede boligminister også; det ved vi alle. Det er dem, der skal ud på det nye boligmarked, der kommer til at betale gildet. Jeg vil ikke, om man kan kalde det en social boligpolitik.

Jeg skal ikke komme ind på alle de mange betragtninger, der kan gøres gældende også fra andre lejergrupper, som kommer ud for en ganske urimelig forskelsbehandling på grund af de forskellige huslejeniveauer, og jeg skal også gerne lade alle de mange betragtninger, der kan gøres gældende fra grundejerside, ligge, men jeg vil gerne foruden dette manglende udbud yderligere fremhæve, at man jo klart så, hvorledes denne politik, når den fortsættes i så lang tid, og når den rammer så store områder, svækker den helt nødvendige opsparring, som nu engang skal til for at holde boligbyggeriet i gang. Det er da helt klart, at man får for lidt kapitaldannelse, når man lader så store dele af befolkningen leve med så stor besparelse på boligområdet, og samtidig skaber man en forbrugsudvidelse på andre områder, som går ind i den almindelige økonomiske udvikling og skærper modsætningerne og problemerne på disse områder.

Der er altså ikke nogen vej udenom. Hvorfor tager regeringen ikke initiativet til den huslejeudligning, som vi har efterlyst så længe? Jeg kan minde om, at vi ved debatten i april 1962 drøftede problemet. Vi erkendte selvfølgelig, at der var betyde-

lige vanskeligheder, overgangsvanskeligheder. Der var hensyn at tage til lejerner, og der var mange forskellige ting, der spillede ind. Jeg kan huske, at jeg sluttede med at sige til den højtærede minister — det findes i Folketingstidende 1961-62 sp. 4147-48 —:

„Jeg skal slutte med på det indstændigste at opfordre den høje regering til at komme frem med positive forslag, for det er nu engang regeringens opgave at stille forslag, og jeg skal gentage, hvad vi tidligere har sagt, at vi er overordentlig velvilligt indstillet, og at vi også er indstillet på, at skal man nå frem til en løsning af disse problemer, kan det for os blive nødvendigt i en overgangsperiode at acceptere synspunkter, som vi måske ikke er så forfærdelig glade ved; vi er indstillet på det ud fra den forudsætning, at de slutresultater, de slutmål, man stræber efter, harmonerer med den linje, vi mener skal være afgørende i bolig- og huslejepolitikken.“

Den høje regering skylder disse problemers vigtighed, skylder den danske befolkning at lægge et forslag frem. Inden udgangen af marts 1964 skal lejeloven tages op til revision. Det ville ikke være særlig hensigtsmæssigt, om man skulle komme i den situation, som vi tidligere har været i: at man måtte udsætte løsningen af spørgsmålet på grund af tidnød.

Det andet område, som jeg gerne vil fremhæve, hvor man bør sætte ind med en anden politik, og hvor man skal gøre det samtidig, er naturligvis byggeriet. Her er det gået på samme måde som med huslejen: regeringen har fastlåst udviklingen i ganske bestemte tankebaner. Centraliseret planlægning og statsstøtte — det er nu engang slagord. Igang sættelsesstop med ustabil byggerytme og forskydninger på arbejdsmarkedet hører til resultaterne.

I 1960 blev der indført byggestop, efter at det private byggeri uden statsfinansiering var kommet i sving. Hvorfor? Fordi boligministeriet fejldisponerede. Man undervurderede det private erhvervslivs muligheder, gav for store tilsagn, og så kogte kedlen atter over. Og nu er det sket igen. I 1961 fik den højtærede minister en udvidet myndigelse. Det var, som det blev sagt dengang: vi fik en byggediktator i den forstand, at vi altså her fik koncentreret al magt